

MADHËRIMI I ALLAHUT

ABDULAZIZ BIN MERZUK ET-TARIFI

DHE GJYKIMI
ND AJ ATIJ QË
 E FYEN ATË

Madhërimi i Allahut

dhe gjykimi ndaj atij që e fyen Atë

Autor

Abdulaziz bin Merzuk et-Tarifi

Përktheu

Agron Milazim Krasniqi

Rijad, 1435 / 2014

Titulli: **Madhërimi i Allahut dhe gjykimi ndaj atij që
e fyen Atë**

Titulli në origjinal: (تعظيم الله تعالى وحكم شأمة)

Autor: **Abdulaziz et-Tarifi**

Përktheu: **Agron Krasniqi**

Redaktor gjuhësor: **Samir Zullufi**

Të drejtën për botim: **Përkthyesi**

E-mail: goni_81@hotmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hyrje

Lavdërimi është për Allahun ashtu siç i takon madhështisë së Tij, e falënderoj Atë me falënderim duke zbatuar me këtë urdhërin e Tij; e pranoj se krijesat janë të paafta për ta madhëruar Atë me madhërim të denjë, nga pamundësia e tyre ta njohin Atë në thellësi.

Mirësitë e Tij janë të panumërta, falënderimi për to është i pamjaftueshëm; Atij i takon kjo botë dhe bota tjetër dhe tek Ai është kthimi; nuk ka zot përveç Tij, është i Vetëm i Pashok dhe nuk ka të adhuruar që meriton të adhurohet përveç Tij.

Paqja dhe shpëtimi i Allahut qofshin mbi pejgamberin Muhamed, të birin e Abdullahun (salallahu alejhi ue selem).

Më pastaj:

Vërtet prej obligimeve më të mëdha logjike dhe sheriatike është njohja e madhështisë së Krijuesit të Lartësuar, të Cilin krijesat e pranojnë për Zot të vetëm; çdo krijesë në vetën e saj përmban argumente të qarta që tregojnë për madhësitë e Krijuesit të saj, madhësitë e Shpikësit dhe krijimtarisë së Tij. Sikur të kthehej secili në vetën e tij për të shikuar dhe medituuar në të, do ta njohte madhësitë e Krijuesit të vet; i Lartësuar qoftë Allahu ku thotë:

﴿وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ﴾

{Po edhe në veten tuaj (keni argumente). A nuk jeni kah e shihni?} [Dharijat:21].

I dërguari i Allahut Nuhu (alejhi selam) i thoshte popullit të tij:

﴿مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ۚ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا﴾

{Ç'është me ju që All-llahut nuk i shprehni respektin që e meriton? Kur Ai ju krijoi në disa etapa.} [Nuh: 13-14].

Thotë **Ibn Abasi** dhe **Muxhahidi** (në komentin e këtij ajeti): *"nuk po i shprehni Allahut madhërinë që meriton"*.¹

Gjithashtu **Ibn Abasi** thotë: *"ç'është me ju që nuk po e madhëroni Allahun me madhërim të vërtetë?"*²

I ktheu Nuhu (alejhi selam) tek vetja e tyre dhe etapat e krijimit të tyre, që ta njohin hakun e Allahut kundrejt tyre; e shikimi në vetvete dhe në etapat e krijimit të saj është i mjaftueshëm për ta madhëruar Allahun, dhe për ta njohur madhështinë e Tij. E si është puna me shikimin në krijesat tjera të Allahut në gjithësi, qiell dhe tokë?! E njerëzit vërtet e injorojnë madhështinë e Allahut sepse ata shikojnë në argumentet e Tij pa i logjikuar dhe pa medituar rreth tyre; kalojnë nëpër to

¹Ed-Dur el-menthur (8/290-291).

²Xhamiul Bejan i Taberiut (23/296).

me shpejtësi duke u kënaqur me pamjen e tyre, e jo me logjikim, mendim e meditim rreth tyre:

﴿وَكَايْنٍ مِّنْ ءَايَةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَمُرُّوْنَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا

مُعْرِضُوْنَ﴾

{Sa e sa argumente ka në qiej e në tokë, kalojnë nëpër to, por ata ua kthejnë shpinën atyre e nuk i vështrojnë fare.} [Jusuf: 105].

Nuk iu bëjnë dobi argumentet dhe mrekullitë mendjeve të mbrapsura, e zemrave të shkujdesura, dhe nuk e madhëron Allahun vetëm ai i cili e ka parë Atë, ose ka parë argumentet dhe shenjat e Tij, dhe i di cilësitë e Tij. Për këtë arsye dobësohet pozita dhe madhështia e Allahut në zemrat e shkujdesura e të mbrapsura; andaj si pasojë e kësaj i bëhet Allahut mëkat, thyhen urdhërat e Tij, mohohet, ndoshta edhe shahet, fyhet dhe tallet - i Lartësuar qoftë Ai!!

Bëhet mëkat ndaj të madhit aq sa ekziston injorancë për madhështinë e tij, mohohet dhe refuzohet e drejta e tij aq sa zvogëlohet madhështia dhe pozita e tij në zemra; respektohet i dobëti aq sa ekziston injorancë për dobësinë e tij, dhe adhurohet dhe madhërohet aq sa rritet vlera dhe pozita e tij në zemra.

Për këtë arsye idhujtarët adhuronin idhujt dhe mohonin Atë që i ringjall ata, Allahu i Lartësuar thotë duke sqaruar këtë defekt të tyre:

يَتَأَيَّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ

دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا

يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٧٢﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ

قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾

{0 ju njerëz, ja një shembull, veni veshin pra:
Vërtet ata që po i adhuronin në vend të All-llahut,

ata nuk mund të krijojnë asnjë mizë, edhe nëse tubohen të gjithë për të, e po ashtu, nëse miza ua rrëmben atyre ndonjë send, ata nuk do të mund ta shpëtojnë atë prej saj. I dobët është edhe lutësi edhe i luturi. Ata nuk madhëruan All-llahun me madhërinë e Tij të vërtetë, që e meriton, All-llahu është i fuqishëm, ngadhënjes.} [Haxh: 73, 74].

Andaj:

❖ **Prej madhërimit të Allahut të Lartësuar është:** njohja e cilësive dhe emrave të Tij, meditimi i argumenteve të Tij, meditimi rreth të mirave të Tij; kthimi i shikimit dhe vëmendjes tek gjendja e popujve të kaluar dhe përfundimi i përgënjeshtresit dhe pranuesit, besimtarit dhe pabesimtarit.

❖ **Prej madhërimit të Allahut të Lartësuar është:** njohja e dispozitave të Tij, urdhërave

dhe ndalesave të Tij, madhërimi i tyre, zbatimi dhe veprimi sipas tyre. E kjo gjë e ringjall besimin në zemër, sepse besimi posedon një lloj nxehtësie dhe gace (flake); ftohet kjo nxehtësi dhe fiket kjo gacë nëse ndodhë që ai i cili besohet në të urdhëron për diçka e nuk respektohet urdhëri i tij, ndalon nga diçka e nuk ndalohet nga ndalesa e tij. Për këtë Allahu i Lartësuar thotë në lidhje me madhërimin e dispozitës së kurbanit dhe haxhit:

﴿ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظِمَ شَعِيرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ﴾

{Kjo është kështu! E kush madhëron dispozitat e All-llahut, ajo është shenjë e devotshmërisë së zemrave.} [Haxh: 32].

Pra, madhërimi i urdhërit dhe ndalesës është madhërim i Atij që ka dhënë atë urdhër, për këtë nuk paraqitet mohimi në Allahun, nuk refuzohet, mohohet e fyhet Allahu, vetëm se i ka paraprirë kësaj lënia dhe

braktisja e urdhërave dhe ndalesave të Tij, si dhe mospërfillja e tyre.

Është përhapur sharja e Allahut të Lartësuar te disa njerëz të cilët i kanë kthyer shpinën Atij, njerëz injorantë që nuk njohin Allahun dhe madhësitinë e Tij, të cilët (para kësaj) i kanë braktisur urdhërat dhe ndalesat e Tij, e sidomos në Sham (Siri), Irak dhe disa vende të Afrikës¹, ku përshkruajnë dhe cilësojnë Atë – i Lartësuar qoftë– me shprehje e fjalë përmendja dhe dëgjimi i të cilave janë të rënda për besimtarin. Ndoshta i thonë ato shprehje njerëz që e llogarisin veten e tyre si musliman, sepse shqiptojnë shehadetin; ndoshta dalin këto fjalë nga disa namazlinjë, ku shejtani i sjell ato në gjuhët e tyre dhe i mashtron shumë prej tyre, duke thënë se ata nuk kanë për qëllim kuptimin e këtyre fjalëve dhe nuk duan më këtë

¹Për fat të keq kjo dukuri është prezente edhe në trojet tona me shumicë muslimane, dëgjon fjalë dhe shprehje të cilat përmbajnë tallje, ofendim dhe sharje ndaj Allahut të Lartësuar Krijuesit të botëve, lus Allahun ta udhëzojë popullin tonë në rrugë të drejtë, Amin! Sh.p.

nënçmimin e Krijuesit! I mashtron ata duke i bërë të mendojnë se këto janë fjalë që shpëtojnë nga gjuha dhe nuk merren për llogari! E kështu bëjnë lehtësime në këtë gjë!

E çështje si kjo ka nevojë për qartësim (edhe pse qartësia e saj, rreziku dhe e keqja e saj është e njohur te mendjet e shëndosha dhe në të gjitha fetë qiellore); për t'i prerë rrugët dhe hilet e shejtanit, për ta madhëruar Krijuesin e Lartësuar, dhe për ta pastruar Atë nga çdo gjë e keqe që e shqipton atë gjuha, në çfarëdo forme qoftë dhe me çfarëdo qëllimi që e thonë atë njerëzit.

Prandaj themi shkurtimisht:

Sharja– e ajo është çdo fjalë apo vepër që përmban ulje, mangësi dhe nënçmim ndaj Allahut të Lartësuar – është **kufër** (dalje nga feja), nuk kanë mospajtim në këtë çështje muslimanët, gjykimi është i njëjtë

varësisht se a thuhet kjo me seriozitet apo tallje, duke luajtur apo duke bërë shaka (hajgare), me shkujdesje apo injorancë (xhehl)! qoftë a e konsideron hallall këtë me zemër apo jo; nuk ka dallim mes qëllimeve të njerëzve në këtë çështje, sepse ajo që merret për bazë në këtë është ana e jashtme (e dukshme).

Realiteti i fyerjes (sharjes) dhe kuptimi i saj

Çdo gjë që njerëzit e quajnë sharje apo fyerje, tallje apo përrulje në zakonet e tyre llogaritet si e tillë edhe në sheriat (legjislacionin islam).

Kurse kriteri në këtë çështje është kthimi në atë që është e njohur në zakonet e njerëzve si p.sh.: mallkimi, përçmimi, fjala e ndytë, shenja e ndytë dhe e keqe me dorë, etj. Gjithashtu edhe shprehjet të cilat i përdorin njerëzit e një vendi të caktuar duke i emërtuar ato si tallje dhe fyerje konsiderohen sharje, edhe nëse në vende tjera mund të mos konsiderohen të tilla.

Gjykimi i sharjes së Allahut

Pasuesit e Islamit nuk kanë mospajtim se sharja e Allahut është kufër, dhe se ai që e shan Allahun vritet. Mirëpo ata kanë mospajtim në pranimin e pendimit të tij, dhe se nëse ai pendohet a e shpëton pendimi i tij nga vrasja apo jo? Tek dijetarët në këtëçështje ka dy mendime të njohura.

Sharja dhe tallja janë ndër fyerjet më të mëdha ndaj Allahut, thotë i Lartësuari:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا

مُهِينًا ۝۷۷﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغْيٍ مَا أَكْتَسَبُوا

فَقَدْ أَحْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ۝۷۸﴾

{E s'ka dyshim se ata të cilët e fyejnë All-llahun dhe të dërguarin e Tij, ata i ka mallkuar All-llahu në

Dunja e në Ahiret dhe për ta ka përgatitur një dënim të dhembshëm.

E ata që fyejnë besimtarët dhe besimtare, për çka ata nuk janë fajtorë, ata kanë ngarkuar veten me një akuzë dhe mëkat të qartë.} [Ahzab: 57, 58].

Fyerja e Allahut nuk i bën dëm Atij - i Lartësuar qoftë-, ngase fyerja është dy llojesh: fyerje që dëmton, dhe fyerje që nuk dëmton. Kurse Allahut të Lartësuar nuk i bën dëm asgjë.

Në hadithin kudsij Allahu i Lartësuar thotë:

"O robërit e mi! Vërtetë ju nuk mund të arrini të më dëmtoni Mua".¹

Allahu në versetin e mësipërm kuranor e mallkoi atë i cili e shan Atë në dunja dhe ahiret, e **mallkimi** është: **përrjashtimi i robit nga mëshira**. Ky ajet kuranor tregon për përrjashtimin e tij nga dy mëshirat, mëshirën e kësaj bote dhe mëshirën e botës tjetër; e nuk përrjashtohet nga këto dy mëshira vetëm se **qafiri** –

¹Transmeton Muslimi (2577).

mohuesi i Allahut!

Kjo gjë vihet në dukje kur Allahu i lartësuar përmendi pas kësaj atë i cili i shqetëson dhe fyen besimtarët dhe besimtare të nuk e mallkoi atë në të dy botët, sepse njerëzit nuk dalin nga feja vetëm me fyerje të njëri-tjetrit me sharje, mallkim apo akuzim për imoralitet, edhe pse një gjë e tillë është shpifje dhe mëkat i qartë, nëse për të nuk ka argument.

Pastaj Allahu i Lartësuar përmendi (në fund të ajetit të lartcekur) se ka përgatitur për atë që e shqetëson dhe fyen Atë: **{dënim të dhëmbshëm}**, e dënimin e dhëmbshëm nuk e ka përmendur Allahu në Kur'an vetëm se për qafirat të cilët kanë mohuar Allahun.

❖ Sharja e Allahut të Lartësuar është kufër mbi çdo kufër¹ tjetër, është kufër mbi kufrin e adhuruesve të idhujve, sepse adhuruesit e idhujve i kanë madhëruar putat dhe idhujt (nga guri apo diç tjetër) sikurse madhërohet Allahu! Pra ata nuk e kanë ulur vlerën dhe pozitën e Allahut derisa ta barazojnë Atë me gurët, mirëpo i kanë ngritur gurët derisa i kanë barazuar ata me Allahun. Për këtë idhujtarët pasi të jenë futur në zjarr thonë:

﴿ تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَفِي ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٧﴾ اِذْ نُسَوِّكُمْ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٨﴾ ﴾

{Pasha All-llahun, njëmend ne kemi qenë krejtësisht të humbur, Kur juve (idhuj) ju kemi barazuar me Zotin e botëve.} [Shuara: 97, 98].

Ata pra kanë ngritur gurin ashtu që të barazohet me Allahun në pozitë, e nuk e kanë ulur pozitën e Allahut

¹Kufër është mohim i Allahut dhe dalje nga feja Islame. Kufri është disa lloje si psh: adhurimi i dikujt tjetër përveç Allahut, lutja dhe bërja sexhde dikujt tjetër veç Allahut, nënçmimi i Kur'anit, refuzimi dhe mohimi i asaj çka e ka zbritur Allahu, lënia e namazit etj; kurse sharja apo ofendimi i Allahut është mbi të gjitha këto lloje, Allahu na ruajt! Sh.p.

të Lartësuar që të barazohet me gurin! Sipas tyre madhërimi i gurit është madhërim i Allahut! Kurse kush e shan Allahun, ai e ka ulur Atë - i Lartësuar qoftë – me këtë sharje në pozitë më të ulët se guri, e idhujtarët nuk i shajnë zotat e tyre as edhe duke bërë shaka, sepse i madhërojnë ata! Për këtë arsye edhe e shajnë atë që ua shan ata.

Allahu i Lartësuar i zbreti Pejgamberit (salallahu alejhi ue selem) fjalën e Tij :

﴿وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ﴾

{Ju mos ua shani ata (zota) që u luten (idhujtarët) pos All-llahut, e (si hakmarrje) të fyejnë All-llahun nga armiqësia, duke mos ditur (për madhërinë e Tij).} [En'am: 108].

Dihet se idhujtarët janë qafira (pabesimtarë), megjithatë Allahu i Lartësuar e ndaloi pejgamberin e Tij (salallahu alejhi ue selem) nga sharja e idhujve të

tyre, që të mos bien me inatin e tyre në kufër më të madh se kufri që ishin në të, e ai është sharja e Zotit të botëve, Zotit të Muhamedit (salallahu alejhi ue selem).

❖ Disa shprehje të sharjes së Allahut janë kufër më i madh sesa ateizmi apo mohimi i Allahut, sepse ateisti mohoi të ketë Krijues dhe Zot, e ai sikur do të thotë me këtë se sikur ta kisha pohuar ekzistimin e Tij do ta kisha madhëruar Atë!

Kurse ai që pretendon se beson në Allahun, duke pohuar ekzistimin e Allahut dhe pastaj e shan Atë, i tilli pa dyshim se ka kaluar kufijtë dhe është bërë më kryeneç se ateisti!!

Ngritja e idhujve në një vend prej vendeve, bërja tavaf rreth tyre, rënia në sexhde për to, si dhe kërkimi i bereqetit prej tyre është më e lehtë tek Allahu sesa përhapja e sharjes së Allahut nëpër klubet, ndejat, rrugët dhe tregjet e atij vendi; sepse perhapja e sharjes

së Allahut të Lartësuar është më e madhe se sa shoqërimi i Tij në adhurim (shirku), edhe pse të dyja veprat janë kufër. Mirëpo mushriku e madhëron Allahun, kurse sharësi e nënçmon Atë! I Lartësuar qoftë Allahu nga kjo!

❖ Sharja e Allahut dhe përhapja e kësaj dukurie në një vend, është më e madhe se sa imoraliteti (zinaja) dhe legjitimimi i tij, dhe më e madhe sesa vepra e popullit të Lutit (homoseksualizmi) dhe lejimi i tij, sepse kufri i lejimit të haramëve është kufër për shkak të mohimit të një ligji prej ligjeve të Allahut dhe mospërfillje e një urdhëri prej urdhërave të Tij; kurse sharja është kufër, shkak i të cilit është kufri në vet Qenien e Ligjvënësit (Allahut). E kufri në Qenien e Ligjvënësit domethënë kufër në të gjitha ligjet e Tij dhe mospërfillje e tyre. E kjo padyshim është më e madhe dhe më e rëndë, edhe pse të dyja këto vepra janë kufër, mirëpo kufri është shkallë-shkallë, sikurse edhe besimi që është shkallë-shkallë.

❖ Allahu i Lartësuar kur përmend kufrin e të krishterëve dhe fyerjen që i bënë ata Allahut duke i përshkruar Atij se ka fëmijë, përmendi krimin e tyre dhe e cilësoi pasojen e këtij mëkati më shumë sesa që cilësoi shirkun e idhujtarëve – mushrikëve dhe adhuresve të yjeve, ku thotë:

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۚ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ۝٨٨﴾ تَكَادُ

السَّمَوَاتُ يَنْفَطَرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَخَرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ۝٩٠﴾ أَنْ دَعَاوُا

لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ۝٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ۝٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا ۝٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا

﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ۝٩٥﴾

{ Ata thanë: “I Gjithëmëshirshmi ka fëmijë”.

Ju (jobesimtarë) vërtet sollët një fjalë shumë të shëmtuar.

Aq të shëmtuar sa gati u copëtuan qiejt, gati pëlciti toka dhe gati u shembën kodrat nga ajo (fjalë).

Për atë se të Gjithëmëshirshmit i përshkruan fëmijë.

E të Gjithëmëshirshmit nuk i takon të ketë fëmijë.

Nuk ka tjetër, vetëm se gjithë çka është në qiej e në tokë ka për t'iu paraqitur Zotit si rob.

Ai me diturinë e vet i ka përfshirë të gjithë, dhe ka numëruar e evidentuar çdo gjë të tyre në mënyrë të saktësishme.

Dhe në ditën e kijametit secili do t'i paraqitet Atij i vetmuar.} [Merjem: 88-95].

Kjo, sepse përshkrimi se ka fëmijë është mangësi për Allahun e Lartësuar dhe fyerje për Të, e kjo është më e madhe sesa ta adhurojnë ata Allahun dhe t'i shoqërojnë Atij në adhurim dikë tjetër, sepse këta ngritën krijesën dhe e madhëruan atë sikurse madhërohet Allahu. Kurse cilësimi i Allahut se ka

fëmijë është ulje e Krijuesit në nivel që t'i përngjajë krijesës, ndërsa adhurimi i idhujve është ngritje e krijesës që të barazohet në nivel me Krijuesin, e ulja e pozitës së Krijuesit është kufër më i madh dhe më i rëndë sesa ngritja e pozitës së krijesës.

Sharja e Allahut e asgjëson besimin e jashtëm dhe të brendshëm; e asgjëson besimin e brendshëm sepse ajo (sharja) e asgjëson **veprën e zemrës**, e që është: dashuria ndaj Allahut, madhërimi dhe respektimi i Tij; andaj nuk pranohet pretendimi se po e madhëron dikë kurse ti e fyen atë; sikurse madhërimi i Allahut dhe respektimi i prindërve; kush pretendon se i respekton prindërit e tij pastaj i shan dhe tallet me ta, ky është gënjeshtar në atë që pretendon!

Pra, edhe nëse e pranon Allahun dhe ekzistimin e Tij, dhe se Atij i takon adhurimi, ky pranim nuk i bën dobi në ngritjen e kufrit nga ky person i cili shan Allahun; poashtu nëse ky pranon babain dhe nënën e tij për

prindër, dhe pranon obligimet që ka ndaj tyre; ky pranim nuk i bën dobi atij nëse ky tregohet i padëgjueshëm ndaj tyre, e Allahut i takon shembulli më i lartë.

Gjithashtu sharja e Allahut të Lartësuar padyshim se e prish dhe asgjëson imanin e jashtëm i cili është fjalë dhe vepër.

Konsensusi (ixhmai) i dijetarëve për kufrin e atij që e fyen Allahun

Dijetarët e secilit medh'heb, që thonë se imani (besimi) është fjalë dhe vepër, kanë rënë dakord se sharja e Allahut është kufër (dalje nga feja) i jashtëm dhe i brendshëm, dhe nuk marrin në konsideratë arsyetimet e sharësit të Allahut në çdo sharje apo nënçmim të qartë, kjo me dakordimin e tyre.

Transmeton Harbi në librin e tij "Meseil" nga Muxhahidi, ky nga **Omeri** (radijallahu anhu) se ka thënë: *"kush shan Allahun apo shan ndonjërin nga pejgamberët, vriteni atë"*.¹

Transmeton Lejthi nga Muxhahidi, ky nga **Ibn Abasi** (radijallahu anhum) se ka thënë: *"çdo musliman i cili shan Allahun, apo ndonjërin nga pejgamberët, vetëm se e ka përgënjeshtuar të dërguarin e Allahut, dhe kjo*

¹Siç përmendët në es-Sarim el-Meslul, f. 102.

*është riddeh (dalje nga feja), i tilli kërkohet të pendohet, nëse pendohet lihet, nëse jo, vritet! Dhe çdo pabesimtar me të cilin kemi marrëveshje tregohet kryeneç dhe shan Allahun apo ndonjërin nga peygamberët, ose e bën haptas këtë, ky e ka prishur marrëveshjen, writeni atë."*¹

Është pyetur **Imam Ahmedi** për atë që shan Allahun? Tha: *"ky është murted (i dalur nga feja) i pritët koka e tij."* Transmeton i biri i tij Abdullahu në librin e tij "Meseil".²

Ixhmain e dijetarëve për kufrin dhe vrasjen e sharësit të Allahut e kanë përmendur disa prej dijetarëve:

Ibn Rahauejh (rahimehullah) thotë: *"janë pajtuar muslimanët se kush shan Allahun, apo shan të dërguarin e Tij, apo kundërshton diçka që ka zbritur Allahu i Lartmadhëruar, apo vret ndonjërin nga peygamberët e*

¹Po aty, f. 201.

²Faqe 431.

Allahut të Lartësuar: ky është qafir me këtë vepër, edhe nëse beson dhe pranon atë që ka zbritur Allahu".¹

Kadi Ijad (rahimehullah) thotë: "*nuk ka mospajtim se sharësi i Allahut prej muslimanëve është qafir, gjaku i tij është i lejuar*".²

Ka përmendur ixhmain në këtë çështje gjithashtu **Ibn Hazmi** dhe të tjerë, dhe disa prej imamëve si: **Ibn Ebi Zejd el-Kajravani, Ibn Kudameh**, etj.³

Kështu pra të gjithë dijetarët potencojnë kufrin e atij që shan Allahun, dhe nuk pranojnë prej tij asnjë arsyetim, sepse mendja me nivel më të ulët në njohuri e dallon sharjen dhe fyerjen nga gjërat tjera, dhe e dallon lavdërimin nga poshtërimi, mirëpo njerëzit bëjnë lehtësime në këtë çështje!

¹El-Temhid të Ibn Abdulberr (4/226) dhe el-Istidhker të tij (2/150).

²El- Shifa (2/270).

³Shiko el-Muhala të Ibn Hazmit (11/411), el- Mugni të Ibn Kudames (9/33), es-Sarim el-Meslul të Ibn Tejmijes (512), el-Furu' të Ibn Muflih (6/162), el-Insaf të Merdaviut (10/326) dhe el-Taxh uel-Ikliil të el-Meuakut (6/288).

Është pyetur Ibn Ebi Zejd el-Kajravani el-Maliki (nga dijetarët më të njohur në medh'hebin malikij) për një njeri që kishte mallkuar një person e bashkë me të kishte mallkuar edhe Allahun, i tha ky njeri duke u arsyetuar me fjalët: “vërtet unë desha ta mallkojë shejtanin e më rrëshqiti gjuha”!

Ibn Ebi Zejd el-Kajravani tha: *"ky vritet në bazë të kufrit që ka shfaqur, dhe nuk i pranohet arsyetimi i tij, si do që të jetë a ka qenë serioz apo duke bërë shaka".¹*

Kështu kanë qenë dijetarët dhe gjykatësit, kanë dhënë fetva dhe kanë gjykuar kështu në të gjitha medh'hebet e fikhut –si: katër medh'hebet dhe medh'hebi dhahirij- kanë gjykuar duke u bazuar në gjykim të jashtëm (na bazë të asaj që ka shfaqur me gjuhën e tij) dhe nuk kanë marrë për bazë brendësinë e tij (atë që ka në zemër), edhe nëse ky që shan Allahun pretendon se në brendësinë e tij ka diçka tjetër!

¹El- Shifa të Kadi Ijadit (2/271).

Mund të jetë e pranueshme tek Allahu arsyerja e atij që pretendon arsyetim në disa vepra të jashtme të kufrit, mirëpo në gjykim nuk merret parasyshë nga ana e jashtme, sepse Allahu ka urdhëruar që njerëzit të llogariten për atë që shfaqet prej tyre.

E sikur të bazoheshin dijetarët në pretendimet e brendshme apo qëllimet e zemrave të cilat janë në kundërshtim me veprat e jashtme të qarta, atëherë do të asgjësoheshin emrat dhe termat e sheriatit, dënimet, dispozitat dhe normat e fesë, dhe do të merreshin nëpër këmbë të drejtat dhe nderi i njerëzve; nuk do të dallohej muslimani nga qafiri, e as besimtari nga munafiku, dhe do të shndërrohej feja dhe dunjaja në lojë të gjuhëve dhe duarve të njerëzve mëndjelehtë dhe me zemra të sëmura.

Fyerja e Allahut është kufër edhe nëse (fyese) nuk ka për qëllim kufrin

Sharja e Allahut është kufër, nuk ka mospajtim në këtë dhe nuk vie në konsiderim lehtësimi dhe pakujdesi i njerëzve se gjoja këtë e bëjnë pa qëllim, dhe se shprehjet e tyre që përbëjnë sharje janë pa qëllim të keq kundrejt hakut të Allahut.

Ky arsyetim është injorancë e atij që e thotë atë. Nuk e pranon këtë arsyetim vetëm se Xhehm bin Safuani dhe murxhitë ekstrem¹, të cilët thonë se imani është vërtetim dhe njohje e zemrës.

Dhe shkakui i kësaj thënie është mosnjohja e tyre se **imani** është:

¹ Xhehm bin Safuan është i pari i xhehmive, një nga grupet e devijuara, këta dhe murxhitë ekstrem thonë se imani – besimi është vetëm njohje me zemër, dhe se veprat janë jasht imanit dhe nuk kanë të bëjnë asgjë me të, poashtu edhe kufri – mohimi është vetëm mohim me zemër andaj çfarëdo vepre mohimi që bën njeriu, ai prap mbetet besimtar përderisa nuk e mohon këtë besim me zemrën e tij!! Sh.p.

Fjalë dhe **vepër**, pra: fjalë e gjuhës dhe zemrës, si dhe vepër e zemrës dhe e gjymtyrëve.

Andaj murxhitë ekstrem mbajnë mendimin se vepra e jashtme nuk e vërteton imanin, e sipas këtij pohimi atëherë kjo vepër gjithashtu edhe nuk e asgjëson imanin vetëm nëse kthehet çështja te zemra e tij.

Kurse e vërteta është se: **imani përmbanë anën e jashtme dhe të brendshme**, dhe që të dyja sëbashku vërtetojnë imanin, dhe me asgjësimin e njërës prej tyre, asgjësohet imani në tërësi.

E sikurse që muslimani i ngarkuar (mukel-lef)¹ **bën kufër nëse vendos ta bëjë kufrin dhe ka për qëllim atë**, edhe nëse nuk e thotë atë me gjuhën e tij apo nuk e vepron atë me gjymtyrët e tij; gjithashtu **bën kufër me fjalë** edhe nëse nuk e ka pasur për qëllim kufrin me zemrën e tij, dhe nuk e ka bërë atë me gjymtyrët e tij.

¹ **Mukel-lef: i ngarkuar**, quhet njeriu i cili është musliman, ka arritur moshën madhore dhe ka mendje të shëndoshë. Sh.p.

Gjithashtu **bën kufër ai që vepron veprën e kufrit**, edhe nëse nuk e ka pasur për qëllim të bëjë kufër me zemrën e tij dhe nuk e ka shqiptuar atë me gjuhën e tij, përderisa është i ngarkuar (mukel-lef) në momentin që bënë veprën dhe fjalën e tij.

Pra, nëse gjymtyrët bëjnë vepër të ndaluar, personi i tillë dënohet për të, kurse brendësia e tij (se ç'farë ka në zemër) lihet tek Allahu i Madhëruar, dhe jo çdo kush që gjykohet se ka bërë kufër –që ka shfaqur kufrin– është qafir tek Allahu në brendësinë e tij. Andaj çështjet e brendshme në zemra i takojnë Allahut të Madhëruar, kurse çështjet e jashtme të gjymtyrëve njeriu dënohet (gjykohet) për to në këtë botë.

Allahu i Lartësuar e ka gjykuar me kufër atë që tallet me Të në Librin e Tij dhe përmes të Dërguarit të Tij (salallahu alejhi ue selem), dhe nuk ka pranuar arsyetimin e këtij personi se ai mahitej e nuk kishte qëllim talljen, andaj Allahu i Lartësuar thotë për të:

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِإِلَهِ

وَعَيْنَاهُ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ

إِيمَانِكُمْ

{E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: “Ne vetëm jemi mahitur e dëfruar”. Thuaj: “A me All-lahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?”

Mos kërkoni fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar (keni bërë kufër).} [Teube: 65, 66].

Mendja tregon se njerëzit llogariten për veprat që bëjnë ata, andaj nuk pranohet arsyetimi i njerëzve në akuzim të njëri-tjetrit për zina (imoralitet), poashtu sundimtari nuk pranon që ta fyejnë dhe mallkojnë atë njerëzit, edhe nëse ata arsyetohen se nuk kanë pasur për qëllim një gjë të tillë. Për këtë, Allahu ka urdhëruar të ndëshkohet akuzuesi për zina, nëse nuk posedon

dëshmi, me ndëshkim të shpifësit, e që është: tetëdhjetë shkopinjë, e nuk pranohet nga akuzuesi arsyetimi se kishte për qëllim të mahitej apo luante me këtë.

Gjithashtu edhe sundimtari, do të binte pozita e tij te njerëzit sikur t'i linte ata të tallen dhe lozin me nderin e tij, andaj e gjenë atë duke i dënuar dhe "edukuar" njerëzit që tallen me të, pa bërë dallim mes atij që mahitej apo atij që njëmend e bënte këtë me qëllim.

Andaj, janë mëse të njohura tekstet e sheriatit që tregojnë se njeriu llogaritet dhe dënohet për krimin dhe padrejtësinë e tij, i cili tregohet mospërfillës në njohjen e rrezikut dhe dënimit të kësaj dukurie (sharjes dhe fyerjes së Allahut) gjë që është e njohur dhe e qartë në logjikë dhe fe, dhe se të tillit nuk i pranohet arsyetimi për të.

Në hadithin e vërtetë që e transmeton Ebu Hurejra (radijallahu anhu) thuhet: I Dërguari i Allahut (salallahu alejhi ue selem) ka thënë:

"Vërtetë rob i flet ndonjë fjalë që me të e hidhëron Allahun, nuk i vë veshin asaj fjale, hidhet me të në xhehenem (në thellësi që është) shtatëdhjetë vjet."¹

Allahu e obligoi dënimin për të dhe nuk e arsyetoi atë edhe pse ai nuk ia vëri veshin asaj fjale! Pra, ai as që mendoi se çfarë po fliste, dhe as që mendoi se çfarë vlere e pozite ka ajo fjalë, sepse ishte i pakujdesur në meditimin e asaj që foli, e sikur të mendonte sadopak do t'i qartësohej atij kuptimi i keq dhe i shëmtuar i fjalës së tij.

Gjithashtu transmetohet në hadithin e Bilal bin el-Harith se Pejgamberi (salallahu alejhi ue selem) ka thënë:

"Vërtetë ndonjëri prej jush flet ndonjë fjalë që e hidhëron Allahun me të, nuk mendon se mund të arrijë ajo deri atë shkallë, i shkruan Allahu atij me

¹Transmeton Buhariu (6478) dhe Muslimi (2988).

*atë fjalë hidhërimin e Tij deri në ditën kur e takon atë (ditën e kijametit)."*¹

Pra, arsyetimi i njeriut me atë se sharja e Allahut të Lartësuar dhe mallkimi i Tij është gjë që sillet nëpër gjuhët e njerëzve pa qëllim përuljeje apo nënçmimi është arsyetim që Iblisi ia hijeshon njeriut, ashtu që ta lë atë në kufër, dhe ta lë atë të jetojë në krimin dhe padrejtësinë e tij ndaj Zotit të vet.

Shejtani nuk ia hijeshon njeriut kufrin vetëm se para kësaj i gjën atij diçka prej dyshimeve të kota mendore dhe dyshimeve të dobëta sheriatike, me të cilat mundohet ta qetësojë atë, dhe të cilat nuk kanë ndonjë vlerë ne peshorën e kuptimit të shëndoshë e të zhveshur nga epshi.

Prej mashtrimit dhe dyshimeve të Iblisit ndaj njeriut është se ai: ia bënë të lehtë njeriut çështjen e kufrit dhe mëkatit që bën, duke ia kujtuar atij veprat e mira që bën njeriu, me të cilat e shuan mjerimin e

¹Transmeton Ahmedi në Musned (15852) dhe Ibn Hibani në Sahih (280).

mëkatit dhe dhimbjen e gjynahut në zemrën e njeriut mëkatar; sikurse mashtrimi që i bënë atij që e shan Allahun se ai e shqipton shehadetin (la ilahe ilAllah), i respekton prindërit, e ndoshta edhe i falë namazet!

Pokështu devijuan dhe humbën idhujtarët (mushrikët) arabë në Meke; ata i bënë shirk Allahut të Madhëruar, dhe adhuruan idhujt përveç Tij, kurse në zemrat e tyre u sillej në mëndje dhënja ujë haxhinjve, ndërtimi dhe kujdesi për Qaben, mbulesa e saj, etj.

E gjithë kjo nuk u bëri dobi atyre tek Allahu sepse shoqërimi i tyre dikë tjetër me Allahun në adhurim e asgjësoi madhërimin e Allahut që i bënë. Ata e madhëronin Qaben kurse e mohonin Zotin e Qabes!

E në të vërtetë Qabja madhërohet për shkak të Zotit të saj e nuk madhërohet Zoti për shkak të Qabes.

Allahu i Madhëruar thotë:

﴿أَجْعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

الْآخِرِ وَجَاهِدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾

{A mos e konsideruat dhënien e ujit haxhinjve dhe kujdestarinë ndaj xhamisë së shenjtë (Qabes), si besimin e atij që i besoi All-llahut dhe ditës së fundit dhe që luftoi në rrugën e All-llahut? Jo, ato nuk janë të barabarta te All-llahu. Popullin mizor All-llahu nuk e vë në rrugë të drejtë.} [Teube: 19].

Shumë herë ndodhë që besimi i njeriut të jetë vetëm pretendim për shkak të asgjësimit të tij nga ndonjë vepër tjetër!

Allahu i Lartësuar thotë:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

{Ka disa njerëz që thonë: “Ne i kemi besuar Allahut dhe jetës tjetër (Ahiretit), po në realitet ata nuk janë besimtarë.} [Bekare: 8].

Prandaj, nuk vlen shqiptimi i shehadetit dhe madhërimi i Allahut të Lartësuar, me sharjen e Tij dhe talljen me Të - i Pastër dhe i Lartësuar qoftë -.

Dispozita ndaj atij që fyen Allahun

Dijetarët janë të pajtimit se ai që shan Allahun vritet si qafir, dhe nuk zbatohen në të dispozitat e muslimanëve pas vrasjes së tij, si: namazi i xhenazës, pastrimi, qefinosja, varrimi i tij dhe bërja lutje për të. Ata thonë se nuk i falet namazi i xhenazës, nuk pastrohet, nuk qefinohet, nuk varroset në varrezat e muslimanëve dhe nuk lejohet të bëhet lutje për të, sepse ai nuk është prej muslimanëve.

Kurse, mospajtimi qëndron në pranimin e pendimit të tij nëse pendohet nga fjala apo vepra e tij e shëmtuar që ka thënë apo bërë kundrejt Allahut të Lartësuar; dhe se a kërkohet nga ai të pendohet para se të vritet, apo vritet dhe nuk vihet në pah pendimi i tij në këtë botë, ndërsa Allahu e merr përsipër çështjen e tij në botën tjetër?

Dijetarët kanë rënë në mospajtim në këtë çështje në dy mendime të njohura:

Mendimi i parë: Mospranimi i pendimit të tij dhe obligimi i vrasjes së tij pa kërkuar nga ai që të pendohet, kurse pendimi i tij lihet tek Allahu në Ahiret.

Ky mendim është i njohur te dijetarët hanbelijë dhe një grup tjetër i juristëve; e ky është mendimi i **Omer bin Hatabit, Ibn Abasit** (radijallahu anhum) dhe të tjerëve siç përmendëm më herët; dhe ky është mendimi i njohur i **Imam Ahmedit**.

Shkaku i këtij gjykimi është se: pendimi nuk e largon krimin e shfaqur, dhe nuk e largon dëmin e lehtësimit dhe moskujdesit të njerëzve që bëjnë në sharjen dhe talljen me Allahun; kurse me pranimin e pendimit njerëzit do të shfaqnin neglizhencë dhe lehtësim në këtë mëkat të madh, dhe nëse ata do të viheshin para gjykatës islame do ta paraqisnin pendimin e tyre dhe do të lireshin të lire; e kjo është një lloj urëkalimi në

kufër, dhe e bën të lehtë dhe të vogël këtë çështje në vetën e tyre.

Kurse ndëshkimet në sheriat janë ligjësuar (për dy qëllime):

- për ta edukuar fajtorin dhe për ta pastruar atë; dhe
- për ta parandaluar tjetrin që të thotë apo të bëjë sikurse ka thënë dhe vepruar ky, ndërsa pranimit i pendimit hedh poshtë këto dy qëllime të ndëshkimit.

Mendimi i dytë: Kanë thënë se kërkohet nga ai që të pendohet dhe pranohet pendimi i tij, nëse tregohet i singertë, dhe nuk kthehet përsëri në këtë krim, këtë mendim e mbajnë shumica e juristëve.

Shkaku i pranimit të pendimit: Se sharja është kufër, e pendimi i qafirit nga çdo lloj kufri është i pranuar; sikurse idhujtarët, paganët dhe ateistët që e pranojnë Islamin, hyrja e tyre në Islam ua fshinë atyre kufrin e kaluar, dhe Allahu pranon pendimin e atij që pendohet dhe ia falë atij. Mëkati i sharjes së Allahut është hak i

Tij –i Lartësuar qoftë-, e Allahu ia fal atij që i bënë padrejtësi vetvetes duke e sharë Atë, dhe e pranon pendimin e çdo idhujtari (mushriku).

Ndryshe nga ai që shan Pejgamberin (salallahu alejhi ue selem), sepse ky është hak që duhet të merret; kjo ngase Pejgamberi (salallahu alejhi ue selem) nuk ia ka falur çdo kujt që e shan atë, sepse ai (salallahu alejhi ue selem) ka dekur.

Esenca në këtë është se: haku i Pejgamberit (salallahu alejhi ue selem) është i madh, dhe sharja e tij është kufër (dalje nga feja); dhe se ai që e shan atë është obligim të vritet direkt dhe nuk kërkohet të pendohet.

Pastaj, vërtet sharja e Pejgamberit (salallahu alejhi ue selem) ndikon në pozitën e tij që ka te njerëzit, e dobëson vlerën dhe pozitën e tij në zemra; përkundër sharjes së Allahut të Lartësuar, ngase sharësi i Tij nuk e dëmton vetëm se veten e tij.

❖ **E vërteta** (në këtë mospajtim) është se: kush shan Allahun –i Lartësuar dhe i Lavdëruar qoftë-dhe kapet para se të pendohet: është obligim vrasja e tij dhe nuk kërkohet të pendohet; e pendimi i tij pastaj lihet tek Allahu, nëse ka qenë i sinçertë Allahu do të jetë me të i sinçertë.

E kush shan Allahun pastaj është penduar dhe e publikon pendimin e tij para se të kërkohet (nga gjykata islame) dhe të kapet, pendimi i tij pranohet për shkak të dukjes së sinçeritetit të tij; gjykimi i tij është sikurse gjykimi i qafirave të cilët hyjnë në islam me dëshirë, edhe nëse e kanë pranuar dhe mbështetur sharjen e Allahut para se të futën në Islam.

Sharja apo fyerja e Allahut të Lartësuar është dy lloje:

I pari: sharje apo fyerje e drejtpërdrejtë:

Sikurse mallkimi i Tij, poshtërimi, tallja dhe bërja hajgare me Të, nënvlerësimi i Qenies së Tij të Madhëruar; e gjithë kjo merr të gjitha gjykimet e mëparshme që u cekën, dhe kjo është për qëllim në fjalët e dijetarëve kur flasin për gjykimet e sharjes së Allahut të Lartësuar.

I dyti: sharje apo fyerje jo e drejtpërdrejtë:

Si: sharja e gjërave të cilat Allahu i dirigjon dhe i ka nën kontrollë prej argumenteve dhe krijesave të Tij, të cilat nuk posedojnë përzgjedhje e as vepra (të mira apo të këqija) siç posedon njeriu përzgjedhje dhe vepra.

Pra, këtu hyn si: sharja e kohës, ditëve, orëve, momenteve, muajve, viteve, yjeve dhe rrugët që kalojnë nëpër to, etj. Kjo nuk merr gjykimet e mëparshme si: kufri i sharësit të tyre, vrasja e tij etj;

përveq nëse duket se ka për qëllim (me sharje) Atë që i krijon dhe dirigjon këto gjëra duke e përmendur Atë –i pa të meta qoftë-.

Është vërtetuar në dy sahihët nga Ebu Hurejra (radijallahu anhu) të ketë thënë: i Dërguari i Allahut (salallahu alejhi ue selem) ka thënë:

"Allahu thotë: më fyen i biri i Ademit, e shan kohën e Unë jam koha; në dorën Time është kjo çështje, e rrotulloj natën dhe ditën".¹

Në një transmetim tjetër, thotë:

"Më fyen i biri i Ademit, thotë: o kohë e keqe! Mos të thotë askush prej jush: o kohë e keqe; Unë jam koha, e rrotulloj natën dhe ditën e saj; e nëse dua i ndaloj që të dyjat".²

Yjet si: Dielli dhe Hëna, dhe efektet që shkaktojnë ato si: nata, dita dhe kohët, janë gjëra të detyruara që nuk

¹Transmeton Buhariu (4826, 7491) dhe Muslimi (2246).

²Transmeton Muslimi (2246).

posedojnë përzgjedhje, nuk dalin assesi jashtë dëshirës së Allahut të Lartësuar; nuk përmbajnë në vete dëshirë e as përzgjedhje, dhe nuk urdhërohen vetëm se me urdhër të përcaktuar, dhe nuk u takon atyre të dalin nga ky urdhër.

Andaj, sharja e këtyre gjërave është vepër penale ndaj Krijuesit dhe Urdhëruesit të tyre –i pa të meta qoftë-; është kundërshtim i urtësisë dhe dëshirës së Tij që ka në këto gjëra.

Për këtë, Allahu i Lartësuar në formë të detyrueshme e konsideroi sharjen e kohës si sharje ndaj Tij!

Dhe nuk e konsideroi Allahu i Lartësuar sharjen e njeriut sharje ndaj Tij –i pa të meta qoftë-; sepse njeriu posedon përzgjedhje dhe dëshirë që Allahu ia ka lënë atij, thotë i Lartësuari:

﴿وَمَا نَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

{Po ju nuk do të dëshironi (këtë), vetëm nëse

dëshiron All-llahu, Zoti i botëve!} [Tekvir: 29].

Ndërsa yjet si Dielli dhe Hëna, Allahu i Lartësuar thotë për to:

﴿لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ

{As dielli nuk mund ta arrijë hënën, e as nata ditën po secili noton në një galaktikë.} [Ja sin: 40].

Obliqueshmëria e madhërimit të

Allahut

Është mëse obligim të madhërohet Allahu dhe cilësitë e Tij!

❖ **E prej madhërimit të Allahut të Lartësuar është:** madhërimi i asaj që udhëheq dhe rregullon Ai (në çështjet e gjithësisë), madhërimi i urdhërave dhe ndalesave të Tij, zbatimi dhe rrespektimi i tyre, dhe mosfutja në atë që njeriu nuk e njeh.

❖ **Prej madhërimit të Allahut të Lartësuar është:** përmendja e Tij, lutja dhe kërkimi i ndihmës prej Tij, lidhja e ndodhivë të gjithësisë vetëm me Të; ngase Ai është që e ka krijuar dhe e udhëheq atë, nuk ka shok në këtë. Allahu i Lartësuar thotë:

﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّتٌ بِيَمِينِهِ ۚ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

{Ata nuk e çmuan All-llahun me atë madhësinë që i takon, ndërsa në ditën e kijametit e tërë toka është në grushtin e Tij, e qiejt të mbështjellë në të djathtën e Tij. Ai është i pastër nga të metat dhe Ai është i lartë nga çka ata i shoqërojnë!} [Zumer: 67].

Me këtë mbaron ky libërth në formë të shkurtër, e Allahu është i Vetmi ndihmues dhe drejtues, është i Pashok; Atë e lusim për qëllim të mirë dhe dobi të përgjithshme.

Paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi Muhamedin, familjen e tij, shokët e tij, dhe mbi ata që e pasojnë atë në të mirë deri në ditën e gjykimit.

Shkroi:

Abdulaziz bin Merzuk et-Tarifi

21 Muharrem 1434 h.

Përmbajtja

Hyrje	3
Realiteti i fyerjes (sharjes) dhe kuptimi i saj.....	13
Gjykimi i sharjes së Allahut.....	14
Konsensusi (ixhmai) i dijetarëve për kufrin e atij që e fyen Allahun.....	25
Fyerja e Allahut është kufër edhe nëse (fyesi) nuk ka për qëllim kufrin.....	30
Dispozita ndaj atij që fyen Allahun.....	40
A pranohet pendimi i atij që fyen Allahun?.....	41
Mendimi i parë.....	41
Mendimi i dytë.....	42
Mendimi i zgjedhur.....	44
Llojet e fyerjes.....	45

Lloji i parë.....	45
Lloji i dytë.....	45
Obligueshmëria e madhërimit të Allahut.....	49
Përmbajtja.....	51